

Søskendebånd

Min søster har utallige gange fortalt, hvordan hun husker min fødsel: Hun vågner hjemme hos min bedstemor. Solen bager ind ad vinduet; hun har fået lov til at sove længe. Min bedstemor kommer ind og siger, at de skal besøge min mor på hospitalet; hun har en overraskelse til hende. Det er alt sammen meget sødt, men det bedste ved historien er måden, hvorpå min søster husker at møde mig. Hun kan ikke huske, hvorledes hun kom ind på sygehuset, eller hvor præcis det var henne derinde, men rummet jeg lå i, det husker hun.

Min søster træder ind ad døren, og et himmelsk lys breder sig blandt væggene. Jeg er placeret på hvad der minder om en piedestal i midten af lokalet.

Min fødsel ifølge søster opsummeret: Jeg er en engel!

Spørger du derimod min søster til min lillebrors fødsel, kan hun intet huske. Det er på trods af, at hun ved min fødsel var tre år gammel, og ved min brors var hun seks.

Vi har alle prøvet at skændes med vores søskende. Uanset om det har været om den mindste detalje i en tidligere samtale, eller om hver der skal have den sidste Twix-bar. Alligevel vender vi tilbage til dem, noget som ikke kan siges om venner og nogle gange heller ej om forældre. Hvorfor det? Fra jeg var helt lille, har min far understreget vigtigheden af, at mine søskende og jeg holdt sammen, for ”de er de eneste du har hele livet.” Jeg er heller ikke den eneste, der har fået den melding. Flere veninder og venner har fortalt om lignende oplevelser, hvor vigtigheden af søskendes sammenhold understreges, og det ender da også med at påvirke børn en hel del.

Min søsters minde om min fødsel er et pragteksemplar på, hvor meget søskende betyder for børn. Faktisk vil jeg mene, de betyder mere og mere igennem hele livet. Det kan ses på reaktionerne af dem, der har mistet en søskende.

I den amerikanske musiker Gigi Perez' sang 'Fable' fortæller hun om sine problemer med religion efter hendes søsters død. Hun udpeger, hvordan den vakte en følelse af dyb uretfærdighed i hende. Hvordan kan det være, nogen skal tages fra os så tidligt? Søskende er en rolle, mange af os er opvokset med, som værende en naturlig del af vores liv. Der ses i dag flere og flere eksempler på, at enebørn er ensomme i højere grad end børn med søskende. Internettet har præsenteret os for de utrolige effekter af en vigtighed, vi stadig ikke helt gennemskuer, søskende har.

Forskning viser, at børn bruger omkring en tredjedel af deres fritid med deres søskende. Hvad sker der med den tredjedel uden søskende? Mor og far får jo ikke på magisk vis mere tid til at lege. Det kan godt være, enebørns fysiske og emotionelle behov lettere kan imødekommes, men når der mangler så stor en del af socialiseringen, som alle andre børn modtager, er der ikke noget at sige til, at de bliver ensomme. Derfor tyr de til internettet, hvor de søger det samvær, mange i en ung alder finder hos deres søskende. Megafon har for nyligt foretaget en undersøgelse for Politiken, som viser, at 21% af danskere ville ønske, de havde flere søskende, da de voksede op. Det er altså ikke bare enebørnene, der vil have flere indbyggede venner, men befolkningen.

Der findes ikke et voksent menneske, med søskende, der ikke kan fortælle en utrolig historie om de dumme ting børn gør når de er alene hjemme. Alle har enten en far og onkel, som ikke kunne holde nallerne for sig selv eller en mor og en tante, der hele tiden skændtes med deres far om, hvorfor lige netop de to skulle dele et værelse. Det er en universel oplevelse at søskende skændes. Men ligeledes er det en universel oplevelse, at søskende rotter sig sammen og støtter hinanden, når det er påkrævet. Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, om det i virkeligheden er fordi lighederne søskende imellem er større, end de er mellem barn og forælder. Søskende, vil jeg mene, søger naturlig mod hinanden, fordi de, både fysisk og psykisk, er i øjenhøjde med.

Jeg ved, at mine søskende og jeg udefra ligner hinanden utroligt meget. Fregner, brunt hår og lyse øjne. Jeg er blevet forvekslet som værende tvilling med både storesøster og lillebror flere gange end jeg gider holde styr på. Personlighedsmæssigt er det tildels ligeså. Alligevel ved vi godt, hvad der adskiller os. Min storesøster er en menneskeperson samt utrolig godt til at håndtere andre folk og konflikter. Jeg selv er kunstnerisk. Min lillebror er utrolig flittig og villig til at arbejde, og min lillesøster er sporty, social og positiv. Men vi er ikke blevet sådan alene. Hver dag fra jeg var syv, til jeg var ti, tog min storesøster og jeg sammen hjem fra skole. Vi så tegneserier og lavede kakaomælk (selvom vi egentlig ikke måtte). Min lillebror og jeg har brugt utallige timer på Mario Kart og trampolinspring. Min lillesøster og jeg tegner, spiller, snakker og griner. Hun er otte år yngre end mig. Trods det ved jeg, at hun betyder utroligt meget for, hvem jeg er, og hvem jeg bliver.

Mine forældre har naturligvis spillet en rolle, det kan jeg ikke nægte. De har skabt trygge rammer, der gav lov til, at min lille søskendeflok kunne blomstre.

Jeg kan godt lide at betragte os som en blomsterhave, der plejes af vore forældre. De planter os i mulden og vander os, når det er nødvendigt, men for det meste lades vi alene med hinanden.

I løbet af teenageårene tager man afstand fra sine forældre for at finde sig selv. Alligevel er det det tidspunkt i livet, hvor man oplever, at man i stedet for at være søskende bliver venner. Omkring min brors 12-års alder begyndte han at være så tæt på mit mindset, at vi kunne snakke som jævnaldrende. Derfor stoppede slåskampene og skænderierne. I den periode er det de eneste mennesker, vi er sikre på at kunne støtte os op af. Nogen der ikke vil definere, hvem vi er, men vi stadig er sikre på bliver hos os. Gennem hele vores barndom har vi slås på bagest i bilen, vi har del fredagsslik og har leget med sprinkleren i baghaven. De har holdt på vores hemmeligheder og har vist, at vi kan stole på dem.

Min første sleepover var med mine søskende, min første fødselsdag var min søsters, alle mine yndlingsfilm introducerer jeg min lillesøster for, og størstedelen af de kager, jeg har bagt i mit liv, har jeg bagt med min bror. For slet ikke at tale om dem, jeg har spist.

Et af mine første minder er en køreferie. Vi er på vej til Ungarn, jeg har nok været omkring seks. Jeg sidder i midten på bagsædet. Dårlig start, jeg ved det. Trods at jeg ikke husker, hvad min bror og søster skændtes om, kan jeg huske, at jeg fik en af min brors plastikmøtrikker i hovedet. Den har helt utvetydigt været tiltænkt min søster, men min bror var tre, hvad kan man forvente? Jeg kan huske, jeg var vred, men jeg husker også, at det ikke var rettet mod ham, men i stedet mod varmen i bilen, hans enorme autostol og mest af alt manglen på saltkiks. Så tidligt i mit liv havde jeg en forståelse af, hvad han kunne og ikke kunne, samt hvor meget han betød for mig. Måske havde (og har) jeg et softspot for ham, fordi han er min lillebror, måske bare fordi han er min bror. Uanset hvad er jeg ikke en afviger på det punkt. Mange gange har jeg set små børn, der hjælper hinanden op fra jorden, og trøster både ældre og yngre søskende. Tvillinger er i forvejen kendte for deres evne til at kommunikere og holde sammen. Mon ikke det er en udbygning af, hvad det vil sige at være søskende?

Det er ikke fordi, min søskende og jeg aldrig har haft konflikter. Tro mig, dem har der været masser af. Det, jeg hæfter mig ved, er, at jeg ikke husker nogle af dem. Måske er det en evolutionær ting, hvor, vi for ikke at skille os af med hinanden, var nødt til at glemme, ligesom nybagte mødre glemmer fødselssmerterne. Måske er det fordi, det ganske blegner i forhold til de mange fantastiske oplevelser,

Ida Ullits Sørensen
1 BF

vi har haft sammen. Hvis jeg skulle sammenligne mængden af gange, jeg har grædt, med mængden af gange jeg har grint, ville latteren uden tvivl dominere.

Vi har så travlt med at diskutere, undersøge, måle, vende og dreje, hvordan forældres opførsel påvirker deres børn, og derfor glemmer vi ofte de små konstellationer af børneglæde, der gemmer sig inde i familierne, og det er en skam, at vi går glip af sådan skønhed.

Litteraturliste:

Stein, E. (2025, 8. juli). Søkendebånd: Dine søskende kan var afgørende for, hvordan du klarer dig i livet. *Politiken*.